

svarende Beløb i 1882—83 udgjorde omtrent 1 Million Kr. Det viser altsaa tydeligt, hvad jeg forleden sagde, at til Trods for det forøgede Forbrug af Brændevin er dog nu Afgiften bleven ringere paa Grund af, at man kan presse saa meget mere ud af det Produkt, hvoraf man laver Brændevinen. Naar det nu er sagt, at hvis man gif ind paa nogetsomhelst Forslag, selv om man gif ind paa f. Ex. en saadan modificeret Tante som den, jeg nu her har udtalt, vilde det have sin store Banfælgelighed at faae en Toldreform gennemført bagester — og det er naturligvis Noget, som vil være en Følge ogsaa af Vedtagelsen heraf, at Toldreformen maa gennemføres — kan jeg ikke indse, at Banfælgeligheden skulde blive stor. Jeg tror snarere, at Banfælgeligheden maatte blive mindre, end den er nu for Tiden; thi man var da kommen ud over dette forfærdelig store Spørgsmaal: Kompensationen. Var man først ud over det, kan jeg ikke tro Andet, end at man nok vilde blive enig om andre Ting, og skulde der stilles urimelige Fordringer i saa Henseende, har jo Landstinget fuldkommen Ret til at sige Nei, og saa vilde Følgen dog deraf kun være den, at vi beholde den Indtægt, vi have; der skete intet Gaar i den, og det var dog virkelig et ganske godt Standpunkt at staa paa. At det skulde være en Absurditet, hvis en saadan midlertidig Tilstand kom frem, at Kaffe, Sukker og The kom til at betale det Samme som for 20 Aar siden, kan jeg ikke indse. Man kunde saa med samme Ret have sagt, at det den Gang var en Absurditet, at alle disse Artikler kom til at betale 50 pCt. mere. Man kunde da komme til at sige, at det var en Absurditet i England, at de først nedsatte Tolden paa Sukker til det Halve og dernæst hævede den og gjorde Sukkeret toldfrit; man kunde sige det Samme om de forenede nordamerikanske Fristater, der havde en Told af 5 Cents paa Kaffe og saa nedsatte den til 3 Cents og derefter hævede den aldeles, saa det tror jeg virkelig er en Misforstaaelse, naar man kalder det en Absurditet. Jeg negter ikke, at fra mit Standpunkt er denne Sag, naar jeg tager alle de Interesser under Overveielse, som knytte sig til den, saa vigtig, at jeg i højeste Maade vilde beklage, om den skulde blive feiet af saadan i en Fart. Jeg vil tro, at det vilde være ganske heldigt set fra alle mulige Sider, ogsaa set fra Landstingets egen Side, om man henviste denne Sag til et Udvalg, for at den der kunde blive drøftet ordentlig. Det er, hvad jeg for Diebliffet skal tillade mig at udtale.

Maken: Lige overfor den Bemærkning, vi nu have hørt, kan jeg for mit Bedkommende ikke Andet end henholde mig til, hvad jeg tidligere har fremsat. Der er ikke sagt et eneste Ord imod, at det, som forlanges, nemlig: „Opgiv alt det, som i tidligere have gjort Fordring paa, fjern Anstødsstenen eller den vigtigste Anstødssten!“, er at opgive Været, er at opgive 4 Millioner, og saa skulde vi forhandle om, hvor mange flere Millioner vi skulde opgive. Vi have aldeles ikke opnaaet Noget derved. Det er det Standpunkt, jeg ikke kan gaa med til. Om man saa slaar af og gaar ned til $2\frac{1}{2}$ Mill., siger jeg, at det er kun saa mange Indtægter opgivne til ingen Nytte. Vi faae ikke Noget for det; thi saa ville de sige fra den anden Side: Det er godt, det er et Forslag paa $2\frac{1}{2}$ Mill.; nu skulde vi forhandle om, hvor mange flere Millioner I skulde opgive! Naar man nu siger, at vi skulde dog gaa til at forhandle om de Opgivelser, som her forlanges af os, thi ellers komme vi i en uheldig Position, ja saa er jeg fuldt forvisset om, at naar vi først have opgivet de $2\frac{1}{2}$ Mill., eller hvor meget Taler er om, saa vil der igjen være En eller Anden, der siger: Vi skulde dog gaa ind paa at forhandle og opgive Mere. Saa ville vi være i den samme Situation. Nei, det er det, vi ikke ville! Vi have en Gang sagt, at vi ville forhandle paa Grundlag af den bestaaende Indtægt; vi ville være rede til efter nærmere Overveielse efter Omstændighederne at tage under Overveielse, hvorvidt der kan være Tale om at bringe Offre, det er Noget, hvorom vi i vore Udvalgsbetænkninger have sagt, at hver Mand forbeholder sig sin Stilling, men vi ville ikke forlods opgive Millioner til ingen Nytte. Det Standpunkt faar man os ikke ind paa. Hvad er det saa ogsaa, der paaheraabes til Grund derfor? Ja, vi høre vi jo denne Tale om Krigsskatten. Den arede sidste Taler fremsførte til Begrunding af, at den skulde være midlertidig, at den var paalagt med et 50 pCt.-Tillæg. Ja,

Rettelse.

Sp. 503, L. 8—9 f. o. [Mad Jensen's Foredrag]: „en aarlig Udgift til Sernbaner af 5,300,000 Kr.“ 1.: „et aarligt Tilskud til Sernbaner af 503,000 Kr.“